

www.jollibread.com

© Del text: 2025, Víctor Panicello

© D'aquesta edició:

2025, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-071-3

Dipòsit legal: M-27442-2024

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: març de 2025

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibida la utilització dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera o per qualsevol procés, amb finalitats de mineria de textos i de dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

VÍCTOR PANICELLO

ESTIMO

EL

K-POP

jollibre

Sons

5

La tercera o quarta freqüència és la que crec que té un ritme que es podria adaptar a un tema de K-pop. Seria increïble!

Fa més de vint minuts que estic ficada en aquest tub gairebé tancat, tot i que és difícil de calcular perquè aquí dins es perd la noció del temps. De tant en tant, comprovo que encara tinc a la mà dreta aquesta mena de comandament amb un botó que puc prémer si ja no aguanto més. No ho faré, és clar, però necessito saber que, si em calgués, podria fer-ho i la ressonància magnètica s'aturaria, i em traurien d'aquesta mena de sarcòfag de plàstic.

M'han dit que, quan senti els sons que emet aquest enorme aparell, em mantingui completament immòbil, fins i tot que no empassi saliva mentre les freqüències em travessen el cap a la recerca d'alguna cosa estranya que confirmi o desmenteixi el que busca l'oncòleg.

—Només ens volem assegurar que el teu cervell continua net.

Quan ens va explicar que, de vegades, la leucèmia deixa escapar algunes cèl·lules dolentes cap al cervell que

podrien causar tumors, amb prou feines em va mirar. Llavors vaig saber que els meus mals de cap podien tenir una causa real de la qual encara ningú no vol parlar.

—No et preocupis, Marta —em va dir, però dirigint-se als pares—. Segurament no serà res d'això.

Però ho serà. N'estic tan segura, que els meus dits estan temptats de pitjar el botó per sortir d'aquí, perquè no val la pena passar per tot això quan el resultat està cantat. La meva mala sort de sempre guanyarà una altra partida.

6 —Sigues valenta, Marta —m'ha dit la mare just abans de deixar-me a la porta d'aquesta mena de laboratori interestel·lar, on l'enorme màquina m'ha engolit com si tingués molta gana.

Ha estat la primera vegada que he estat temptada d'explicar-li que Jiyu —지유—, el meu nom coreà, justament significa 'dona valenta'. Per això el vaig triar, perquè voldria ser valenta ara que la meva vida s'ha convertit en un desastre total.

Des del moment en què vaig sentir el diagnòstic, vaig decidir adoptar una personalitat que em permetés allunyar-me de la Marta, especialment quan el K-pop em permet alliberar-me. Per trobar un nom coreà que m'agradés, de seguida vaig fixar-me en els K-drames. M'encanten, com correspon al que soc, una *hallyu* a qui fascina tot el que es genera en aquest país tan llunyà i increïble; encara que el millor és el K-pop, és clar. Però també m'agrada la seva cultura, la seva gastronomia, els seus colors, els seus vestits i la seva manera de fer que el món sembli un lloc més amable per viure.

I ara, més que mai, necessito veure-ho així.

L'ona coreana em va colpejar amb una força increïble quan vaig fer els quinze, començant l'últim curs de l'ESO, i ara que estic a punt de fer-ne disset, continuo calcant-hi, tot i que mai no em vaig imaginar que seria tan important en la meua vida.

Doncs bé, mentre mirava un d'aquests drames en què la frontera entre l'amor i l'odi entre amants és molt fina, vaig descobrir el meu nom de guerra, amb el qual participo en els assajos per deixar-m'hi la pell. Vaig passar a ser Jiyu, la dona valenta, perquè havia sobreviscut al *bullying* quan encara feia Primària, a una relació tan tòxica que a penes em deixava respirar, i perquè ara estava lluitant contra la meua pròpia sang per expulsar la leucèmia del meu organisme i contenir aquests glòbuls blancs que es reproduïen de manera incontrolada.

Va ser en una d'aquestes sèries conegudes com a *enemies to lovers* on vaig descobrir un personatge anomenat Jiyu, una noia que lluita contra moltes coses que no funcionen en la seva vida, i vaig sentir que aquesta era jo. La protagonista havia conegut un company d'habitació, un *roomie*, molt diferent d'ella, i això va provocar que s'odiessin des del primer moment, encara que tothom sabia que al final s'enamorarien, com efectivament acaba passant al cap de pocs capítols.

Tant de bo la vida real fos tan senzilla.

Tant de bo jo no hagués d'estar sempre lluitant.

Tant de bo la Marta fos realment valenta.

Zumm! Zumm! Zumm! Zumm!

La seqüència és una mica irregular perquè les sèries dels brunzits són diferents: primer són quatre; després, sis, i finalment, vuit. Segurament aquest so metàl·lic no entén de tempos musicals, però a mi m'agrada assignar-los-hi perquè llavors els sorolls es converteixen en uns sons gairebé harmoniosos, encara que realment cal estar una mica boja per veure-ho així.

O sentir-se molt sola aquí dins.

Cloc! Cloc! Cloc! Cloc!

8 Aquesta mateixa sèrie de sorolls es desdobra de seguida i és com si donés entrada a la peça musical que algú hauria de compondre.

Cloc! Tac! Cloc! Tac! Cloc! Tac! Cloc! Tac!

Parlaré amb el Lucky quan surti d'aquesta tomba i li proposaré que estudiï aquests ritmes i en creï alguna cosa nova. Li encanta la música electrònica i aquestes cadències encaixarien bé en aquest estil, tot i que sé que rondinarà i que em dirà que el tempo és massa ràpid i bla!, bla!, bla!

També em semblava que el K-pop era massa ràpid per a mi quan em vaig posar el primer vídeo de YouTube per a principiants.

—Hola, nois i noies. Si esteu veient això és perquè heu descobert un univers nou. Soc el Raúl i us introduiré en el meravellós món del K-pop. Al principi ho farem tot molt a poc a poc, però ja veureu com en poc temps podreu ballar com els vostres *ídols*.

En el meu cas, no va ser poc temps, ja que vaig estar més d'un any practicant a casa tota sola. Moltes vegades

vaig arribar a pensar que no ho aconseguiria mai, fins que em vaig convertir en la Jiyu i vaig deixar la por enrere. Sempre està atenta a tornar a dominar-me, i més ara que els meus glòbuls blancs s'han tornat bojós i només la Jiyu pot ajudar-me a suportar-ho.

Només ella, i pensar en la precisió.

El K-pop és sobretot precisió, per respecte als teus *idols* i perquè així s'ha practicat des que va arribar a Europa.

Tac! Cloc! Tac! Cloc! Tac! Cloc! Tac!

Ping! Ping! Ping! Ping! Ping! Ping!

9

D'alguna manera, aquest ritme boig em recorda una cançó de Monsta X que crec que es diu *Hero* i que t'obliga a anar a tota màquina. Algunes vegades, a l'acadèmia, el Maku ens la posa per a l'escalfament i així tothom està preparat en molt pocs minuts.

Són molts salts, sense deixar de moure els braços, que són molt importants en el K-pop. Un peu cap endavant i de seguida portar-lo enrere, un cercle amb els dos braços alhora, un salt curt, ens obrim en roda i una altra vegada al centre.

T'he estat mirant tot el dia i sé quin és el problema, yeah!

Més ho sé jo: és la leucèmia i tot el que va malament en la meua vida.

Cames separades, braços creuats sobre el pit, moviment de malucs, ens encongim, ens aixequem, obrim els braços...

I can be your hero.

Ara mateix, no m'aniria gens malament tenir un heroi que m'ajudés en aquesta lluita..., o millor, que em substituís, perquè jo no vull això, no ho he demanat i, per descomptat, no ho necessito. Imagino que tothom que passa pel mateix creu que és molt injust.

Jo també ho crec.

Buit! Buit! Buit! Buit! Buit!

10

Pausa.

Zumm! Zumm! Zumm! Zumm!

Pausa.

Piiiiip! Piiiiip! Piiiiip! Piiiiip!

Silenci.

Ni tan sols m'adono que la plataforma es mou fins que veig la llum i la cara de la infermera amb aquest somriure forçat que gairebé sembla tatuat.

—Bé, no ha estat tan horrorós, oi?

—No.

El que és horrorós no és la ressonància, sinó la leucèmia. A vegades, allò horrorós de veritat és la vida. Més preguntes.

—Com estàs?

—Bé, mare, estic bé.

—Segur?

—Sí, segur.

—No fas bona cara.

—Tu tampoc en faries si t'haguessis passat gairebé mitja hora aquí tancada.

—D'acord, d'acord, només preguntava.

—Doncs jo només contestava.

Aquesta conversa, o alguna de molt semblant, és la que es repeteix més amb la mare des que em van diagnosticar la malaltia. Ella intenta tenir-ho tot controlat perquè és la seva manera d'enfrontar-se a aquest tema, però llavors entra en una espiral de sobreprotecció que m'asfixia.

Amb el pare, la cosa és diferent, encara que no diria que millor.

Ell, simplement, sembla que vol ignorar el que passa i es comporta com si tot fos normal. No parla del tema, no em pregunta com estic i no ens ha acompanyat a cap de les visites amb l'oncòleg, amb una excusa de pena.

—No m'agraden els hospitals.

És clar, com si als altres ens encantés venir aquí a escoltar tot el que planegen fer-me per eliminar el que sigui que em corre per la sang amb un líquid corrosiu que em ficaran a les venes.

Em començaran a caure els cabells al cap de dues o tres sessions de químio.

—Te'ls hauràs de tallar al zero —va intervenir la mare després de la visita i de les llàgrimes.

—O a l'u —vaig respondre.

—D'acord, però cal fer-ho.

He decidit que, quan arribi el moment, ho faré jo sola amb la màquina que té el pare per retallar-se la barba. No deixaré que ningú em talli la cabellera que m'estic cuidant des dels nou anys.

Va ser precisament aquest dia, després de saber que s'havia confirmat el diagnòstic, quan vaig decidir fer el pas que feia molt de temps que ajornava. Soc una persona tímida, més aviat tancada en mi mateixa, encara que no en sé ben bé la raó. Em costa relacionar-me amb gent que no conec, perquè sempre tinc la impressió que fallaré en alguna cosa, per això em va costar tant de temps decidir-me a apuntar-me a l'acadèmia. Un cop ho vaig fer, vaig progressar molt ràpid, perquè no és el mateix ballar sola sense que ningú et digui on falles que fer-ho amb altres persones i poder rebre consells, a més de comparar-m'hi.

Tot i que m'encanta ballar, no m'he exposat mai a les opinions dels altres ballant davant de gent que no siguin els del meu grup. Només un parell de vegades he participat en els balls de mostra que fem amb altres grups a l'acadèmia, però mai davant de públic. Ja ho vaig passar prou malament pensant en tot el que dirien de mi els altres ballarins.

—A ballar se n'aprèn practicant, però també quan els altres et critiquen—em repetia el Maku sempre que em negava a formar part d'algun esdeveniment obert.

Al final, vaig acceptar que ens filmessin per penjar alguns *reels* a les xarxes de l'acadèmia mentre quedés dissimulada en el grup, però d'això a exposar-me en directe o jo sola, hi ha un abisme.

Les coses canvien quan et donen un cop en plena cara, o almenys algunes ho necessitem per fer un pas endavant, així que crec que m'arriscaré que em vegin els altres i, si cal, em critiquin. Al capdavant, què pot anar

malament? Quan el teu problema és saber si tindràs un futur o no, la perspectiva canvia molt.

Per això em vaig convertir en la Jiyu, perquè ella és valenta, així que hi estic disposada.

Les meves companyes es van posar molt contentes quan els vaig dir que estava oberta a ballar per als altres, especialment la Shenna, amb qui he forjat una cosa semblant a l'amistat, encara que només a l'entorn de l'acadèmia.

—Farem coses increïbles juntes, ja ho veuràs. Un cop comences, ni tan sols veus la gent que tens al davant, perquè només hi ha música, moviment i els teus companys.

Som molt diferents, però a ella la torna boja ballar i a mi també. Ens uneix una passió que ningú que no l'hagi experimentada pot entendre, perquè no pot saber el que se sent mentre mous tot el cos i la música vibra en cada centímetre de la teva pell, en cada cèl·lula, en cada glòbul de la teva sang, sigui blanc o vermell.

No li he explicat això de la leucèmia, ni a ella ni a ningú, perquè no vull que es fiquin més del compte en la meva vida. Tot i això, segurament molt aviat se'm començaran a notar canvis físics, sobretot en els cabells, així que no sé fins quan podré dissimular.

És clar que, en realitat, fa mitja vida que dissimulo qui soc realment.

Després de la ressonància, el pare només ha fet la pregunta de sempre:

—Tot bé?

I jo li he donat la resposta de sempre:

—Sí, tot bé.

Els dies delicats, aquesta sol ser la nostra conversa sobre la meva salut.

El sopar és tranquil, ple de silencis que ens fereixen o ens separen. La mare no em pregunta com estic perquè avui ja ha complert el seu contingent. Intenta comentar coses sobre la ressonància i el que esperem trobar..., sobretot el que no volem trobar, però jo necessito deixar de parlar del tema.

14

Quan em tanco a la meva habitació, recreo mentalment el ritme que he sentit mentre estava atrapada en aquesta altra vida dins del sarcòfag i torno al K-pop.

Sempre m'han agradat les coses asiàtiques, per dir-ho d'alguna manera. M'encanta l'anime i soc de les que es passen hores ficada en aquestes històries delicades o violentes, o totes dues coses alhora. M'agrada el que desprèn aquesta cultura plena de sensibilitat que jo sempre havia identificat amb el Japó.

Fins que va aparèixer aquesta música que va explotar a Corea del Sud i que s'ha difós per tot el món, creant una espècie de germanor a la qual molta gent se sent unida. Ningú, ni tan sols jo mateixa, no sap amb seguretat què és el que la fa diferent. Una mica de tot, imagino: el ritme fascinant; les coreografies, que són complicades però plenes d'energia; l'estètica tan definida; la imatge dels cantants; els grups plens de nois i noies joves amb ganes de menjar-se el món...

El bon rotllo.

No ho sé, la veritat és que no m'hauria pensat mai que a mi també m'atraparia. Quan era petita, ballava sempre

per casa, per a desesperació de la mare, que es pensava que ho feia perquè era una pallassa o per molestar, ves a saber.

Quan em vaig fer una mica més gran, vaig deixar de ballar perquè vaig començar a sentir-me ridícula fent-ho. Als dotze anys, vaig decidir que era molt maldestra, perquè soc alta i tinc tendència a ensopegar amb les coses i a donar-me cops als braços o a les cames.

—Però que destrallera que ets! —em deia la mare quan xocava amb ella o em queia un plat a terra quan desaparava taula.

A l'institut mai no em va passar pel cap participar en els assajos que muntaven algunes noies al pati per coordinar una coreografia o gravar un TikTok.

—Va, Marta, que no és tan difícil.

Jo només somreia, però no hi participava mai. Soc tímida, callada i una mica antisocial.

—El que ets en realitat és una friqui —em va dir un dia la Susana.

És la meva millor amiga, però no té problemes per deixar anar el que pensa, encara que et faci mal.

Soc friqui?

Segurament sí. A cadascú li toca el seu paper a la vida, i el meu sembla que és aquest: callada, friqui i no gaire atractiva per als nois, que ni tan sols em veuen.

Però el K-pop em va obrir una nova visió de mi mateixa i de les meves possibilitats. Des que vaig començar a seguir-ne els vídeos a la meva habitació, vaig sentir que la vida començava a tenir algun sentit.

Així doncs, continuo mirant vídeos del Raúl, però també d'altra gent, inclosos els del Maku, que penja les seves coreografies a les xarxes cada setmana.

N'obro un en el qual ja fa dies que treballo i que és realment complicat perquè insisteix molt en els desplaçaments laterals, que a mi em costen bastant. Em poso els auriculars sense fils i intento ficar-me en el ritme i en la màgia del moviment fluid, però no em concentro i decideixo deixar-ho estar.

16 Ha estat un dia difícil perquè no sé si al meu cap, a més del K-pop, hi ha altres coses no tan bones i, fins que no tingui els resultats de la ressonància, em costarà no preocupar-me més del compte.

Cada dos per tres em miro al mirall de la meva habitació, i em pregunto com serà no tenir cabells. Sento pena, evidentment, però també una certa curiositat. Obro l'armari i busco al primer calaix les perruques que la mare ja m'ha comprat.

La seva obsessió pel control s'ha disparat des que ens van explicar quin era el motiu pel qual feia temps que em sentia constantment esgotada. Sempre ha estat molt previsor, però ara cada dia va a mil. Sense dir-me res, em va encarregar una perruca castanya que se suposa que hauria de ser semblant als meus cabells naturals. Quan em va fer acompanyar-la a la botiga, un lloc que feia certa angúnia, vaig acceptar comprar-la si, a canvi, també en podia tenir una de color rosa. L'endemà, em vaig tallar els cabells perquè estiguessin igual de curts que les perruques i així, quan

hagués de posar-me-les, costaria més que se n'adonesin..., o això esperava.

Es va resistir que comprés l'altra, però jo sé com manejar-la, i més ara que m'he adonat que se sent culpable 24/7.

Aquesta serà la meva perruca per ballar, perquè el rosa és un dels colors del K-pop i ara també de la meua vida.

La normal la deixo per anar a l'institut.

Rosa per a la Jiyu.

Castanya per a la Marta.

Dues vides en una; això no ho pot dir tothom, per tant no puc queixar-me.